

Aktuelna pitanja i zadaci u školskom fizičkom vaspitanju

Poznato je da se školsko fizičko vaspitanje od veštine u predratnom periodu razvilo u posleratnom periodu u okviru fizičke kulture u naučnu oblast od posebnog društvenog značaja.

Takođe je poznato da se od školske 1977/78. godine nastava iz fizičkog vaspitanja u osnovnom i srednjem obrazovanju u našoj Republici sprovodi na osnovu nove koncepcije i novih programa koji se bitno razlikuju od do tada korišćenih.

Nova koncepcija i programi naime ne polaze više od sprovođenja gradiva kao osnovnog cilja već od objektivnih potreba i mogućnosti učenika tj. od prilagođavanja nastavnog procesa individualnom razvoju i potrebama svakog pojedinca. U novom fizičkom vaspitanju naši naponi su usmereni prvenstveno u pravcu izgradnje takve ličnosti koja će pre svega da razume i voli ovu oblast i da njene blagodeti koristi utokucelog svog života.

S toga su u fizičko vaspitanje uneti novi elementi kao što su teorijski prilaz povezivanje sa životom i radom kao i njegov idejno-vaspitni koncept pa tako sa razvojem fizičkih sposobnosti i sportsko-tehničkim obrazovanjem čine jednu kompletnu nerazdvojivu celinu.

Ovakvu koncepciju fizičkog vaspitanja zajedno sa učenicima treba da ostvari stručni kadar koji imamo na objektima kojima raspolažemo.

Iznenaduje međutim, činjenica da i pored toga što nikada nismo raspolagali sa boljom koncepcijom, boljim stručnim kadrom i prostornim uslovima, nikada nismo imali slabije efekte fizičkog vaspitanja sa našom školskom omladinom što takoreći svakodnevno ustanovljavaju.

Zašto je to tako? Koji su to objektivni i subjektivni faktori koji dovode do ovakvog stanja?

Pitanje je veoma delikatno i zahteva svakako jedno dublje istraživanje.

No neki logični razlozi bi se ipak mogli navesti.

Pre svega svakako sve manja potreba za kretanjem u sve urbanizovanijoj našoj sredini koje prati i sve veće poboljšanje standarda našeg života i posledice koje iz ovoga proizilaze jer je svim tim u najvećem delu obuhvaćena i naša školska omladina.

Međutim, tu su i subjektivni faktori u koje pre svega svakako spadaju: odnos škole prema fizičkom vaspitanju, još nedovoljna osposobljenost naročito starijih stručnih kadrova, nesavremeni i nedovoljni objekti.

Već je postalo potpuno jasno da nove programe, posebno kada se radi o povezivanju fizičkog vaspitanja sa životom i radom učenika (svakodnevna rekreativna pauza, izleti, takmičenja i sl.) stručni kadrovi iz oblasti fizičke kulture ne mogu da realizuju bez pomoći ostalog nastavnog osoblja, tj. cele škole. Stoga je neophodno da se cela škola na početku školske godine upozna sa programom i organizacijom fizičkog vaspitanja učenika a na kraju školske godine sa realizacijom i merama koje treba preduzeti u sledećoj školskoj godini u ovom pravcu.

Što se osposobljavanja stručnih kadrova tiče tu pre svega treba ostvariti potpunu stručnu zastupljenost stručnog kadra u osnovnom obrazovanju, zatim stručnu pomoć učiteljima razredne nastave, postepeno uvođenje predmetne nastave u niže razrede osnovne škole, permanentno usavršavanje postojećeg nastavnog kadra kao i prilagođavanje nastavnih planova i programa kadrovskih škola zahtevima nove koncepcije školskog fizičkog vaspitanja.